

HAMERSTUK

 Kolonel A. P. P. Visser, voorzitter VOV

Op internet zag ik laatst een filmpje van een veteraan die bij de start van de Tweede Wereldoorlog mitrailleursschutter was in een van de kazematten van de stelling Kornwerderzand. De man had de tranen in zijn ogen toen hij vertelde over zijn ervaringen als 19-jarige soldaat. Zelfs na meer dan 60 jaar was hem het grote saamhorigheidsgevoel van de groep soldaten bijgebleven. Veel veteranen bezoeken zelfs na al die jaren nog steeds de bijeenkomsten. Iets heeft hen verbonden en dat is nooit meer weg gegaan. 'Het wij-gevoel'.

Als je spreekt met collega's die de dienst hebben verlaten zijn ze vaak tevreden met hun werk, maar vaak geven ze aan dat ze het unieke saamhorigheidsgevoel van weleer missen. Werken in het bedrijfsleven is niet hetzelfde als werken bij defensie. In 2001 ontmoette ik een jaargenoot die ik meer dan 10 jaar niet meer had gezien. Toen we elkaar spraken had ik het gevoel dat ik een gesprek van de vorige dag voorzette. Zelfs na zo'n lange tijd was de onderlinge band er nog steeds. Echt een uniek gevoel. Mijn inziens is een van de grootste fouten die Defensie in het verleden heeft gemaakt om zich te presenteren als een 'normaal' bedrijf. Dit resulteerde in een bedrijfsmatige aanpak. Efficiency stond voorop. Een van de gevolgen was het afschaffen van de verschillende messes en het overgaan naar het bedrijfsrestaurantconcept. In mijn tijd als jong officier zagen alle officieren op een kazerne elkaar elke dag tijdens de lunch. Hierdoor ontstond er een saamhorigheidsgevoel. Dit werd nog versterkt door het houden van messfeesten en de bekende vrijdagmiddagborrel. Tegenwoordig worden lokaal nog wel eens initiatieven genomen om weer sociale activiteiten te organiseren. Toch is het moeilijk om mensen weer te laten deelnemen. De sociale cohesie is veranderd. Doordat ook de partners van officieren elkaar bijna niet meer tegenkomen zijn ze vaak ook niet meer enthousiast om deel te nemen aan een incidentele sociale activiteit. Ik ben bang dat we dit nooit meer volledig terugkrijgen. Ten minste niet op de vredeslokatie.

Het goede nieuws is dat bij uitzendingen 'het wij gevoel' nog steeds bestaat. Als het over leven en dood gaat kunnen we ook niet zonder. Het individu wordt ondergeschikt aan het team. Militairen zijn nog steeds bereid om heel veel te doen voor de groep. Blijkbaar zijn we hiertoe nog steeds in staat ondanks dat train as you fight hier niet echt van toepassing is. Ik hoop dat we ook in de toekomst hiertoe in staat blijven. We moeten continu beseffen dat werken bij defensie niet hetzelfde is als werken in het bedrijfsleven. De VOV tracht de saamhorigheid tussen haar leden te versterken door het organiseren van activiteiten. Tegen de tijd dat u dit leest hebben we het eerste symposium C2 on the move en de algemene ledenvergadering achter de rug en zijn we bezig met het organiseren van het tweede symposium met Intel als thema. Daarnaast was de social op 19 februari een succes. Veel deelnemers en een gezellige bijeenkomst. Het bestuur is versterkt met een jonge officier. Dit is belangrijk, omdat voorkomen moet worden dat de VOV de band met de jong officieren verliest. Dit is overigens van alle tijden. Ik kan me herinneren dat we als jonge subalterne officieren werkend in Schaarsbergen op een gegeven moment besloten om massaal naar de VOV-bijeenkomst te gaan, omdat we het gevoel hadden dat alleen de hoofdofficieren nog deelnamen. Ik herinner me een geweldig gezellige bijeenkomst. Goede beslissing destijds. Ik hoop dat dit hamerstuk u aan het denken zet en u doet beseffen dat het wij-gevoel iets is waar je energie in moet stoppen, omdat het een essentieel deel uitmaakt van ons beroep. We kunnen niet zonder en moeten ervoor zorgen dat we het vasthouden.